

# PEPA DE BONXE E OUTROS POEMAS

por Amalia Méndez Lombao

## Pepa de Bonxe

Naceu en Bonxe a escultora da terra,  
a máis digna herdeira de todos os barros,  
os cantos e as luces do día.

Pepa de Bonxe tece,  
docemente, na tardiña,  
o pó terráqueo de augas mestas.  
E coas súas mans torce, erixe e vixía  
o xermolar das pezas  
o solpor da seca.

E así endurece o barro, como a vida.

E de novo píntalle de branco,  
medias lúas durmidas,  
na barriga das xarras, das sellas e das cunquiñas.

Pepa baila no torno,  
mentres o tempo xira  
mans de terra, de historia  
de oleiros e de olerías.

## O meu rostro

O meu rostro  
cara a pedra  
meixela contra meixela.

Acariñeina.  
Musiteille.  
Prendín lume  
e calor nela.

Debuxei o corazón  
en cada ferida aberta  
cada estría  
cada poro  
cada estrato sangrei nela  
e biquei docemente  
os beizos daquela estela.

Os versos do meu amor  
con escura sangue rimeina  
e pousouse no peito unha dor  
estraña, íntima e fera.

O meu rostro  
cara a pedra  
meixela contra meixela.

## Bico de pedra

O amor é o vehículo onde viaxan as estrelas.

Todas mortas,  
(todas elas),  
no teu morado  
bico de pedra.

## Samos no corazón, tempo ferido

Samos no corazón,  
tempo ferido  
un pranto, unha pena e unha flor.

No peito estrullado  
un latexo atronador,  
un rostro cuberto de estrelas  
mortas de amor todas elas,  
de fame  
de sede  
de calor  
mortas, extinguidas e feras.

Samos no corazón  
encollido nunha sorpresa.